

Arrest

nr. 268 600 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SMET
Kortrijksesteenweg 1144/G
9052 SINT-DENIJS-WESTREM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die *loco* advocaat P. SMET verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: L. (...)Voornaam: G. (...)Geboortedatum. (...) 1982Geboorteplaats. (...)Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING.

Zie motivatie van de weigering tot herinschrijving dd. 18.10.2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake een medische problematiek te bestaan die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkene's gezins- en familieleden: uit het dossier blijkt dat betrokkene langer dan een jaar is weggeweest uit het Rijk. De meest recente periode waarin betrokkene's aanwezigheid wordt betwist is deze van 27.09.2019 tot 08.06.2021. Indien betrokkene nog zo recentelijk en voor zo'n lange periode elders heeft verbleven / heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien betrokkene's aanwezigheid niet kan aantonen in het Rijk, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familieleden wordt geschonden. Kennelijk heeft hij dit eventuele gezins- en familieleden in België niet ononderbroken verdergezet. Hij is uit de echt gescheiden met zijn voormalige echtgenote, en hij geeft bovendien zelf aan contacten te willen herstellen met zijn in het Rijk verblijvende kinderen, hetgeen impliceert dat hij geen gezinsleden meer met hen beleeft. Derhalve is een (al dan niet tijdelijke) onderbreking van enig gezinsleden in België naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna EVRM), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens het hoorrecht geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)" (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene;

4.3 Omtrent de woning te Gent waarvan verzoeker gedeeltelijk eigenaar is

De DVZ moet -weliswaar uiterst ondergeschikt- ook rekening houden met het eigendomsrecht dat verzoeker heeft m.b.t. de gezinswoning gelegen te (...) Gent.

Verzoeker wenst een regeling te treffen m.b.t. deze gezinswoning gelegen te (...) Gent.
Vanuit Albanië is dat onmogelijk, zodat verzoeker het land niet kan verlaten.

4.4 Aangaande het familie-en gezinsleven

Daarnaast moet de DVZ ook rekening houden met het familieleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Zo kreeg verzoeker niet de gelegenheid om zijn standpunt kenbaar te maken. Indien hij deze kans zou hebben gekregen zou DVZ op de hoogte geweest zijn van het vaderschap van verzoeker over drie minderjarige Belgische kinderen.

Verzoeker werd hieromtrent ook niet gehoord. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

Dat verzoeker evenwel op geen enkel ogenblik werd gehoord.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het familieleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé- leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoeker.

Bovenstaande elementen worden ook niet ontkend in de bestreden beslissing.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is absoluut onzorgvuldig te noemen.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker gehoord omtrent de specifieke omstandigheden.

De motivering van de beslissing kan dus absoluut niet als afdoende worden aanzien. Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Tot op heden heeft verzoeker er immers ook alles aan gedaan om de geldende regels correct na te leven. Hij was zich dan ook van geen kwaad bewust toen verzoeker in september 2021 reeds terugkeerde naar België om de band met zijn drie minderjarige kinderen te versterken.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de stand van zaken van de relatie tussen vader en zijn drie zonen en een proportionaliteitstoetsing dienen te voeren tussen het recht op gezinsleven van de verzoeker en de bescherming van het algemeen maatschappelijk belang.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn drie minderjarige kinderen.

Vanuit Albanië is het onmogelijk om de band met met zijn drie minderjarige kinderen te verstevigen, zodat verzoeker het land niet kan verlaten.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat verweerder op de hoogte was van de Belgische drie minderjarige kinderen van verzoeker alsook van de woning die cliënt hier zou hebben, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze familiesituatie.

4.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke familieleven van verzoeker met zijn drie minderjarige kinderen.

Hiermee werd absoluut geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker ernstig geschaad.

De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt: Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs de moeite niet nam om verzoeker naar behoren te horen omtrent zijn gezinsleven en de specifieke geldende omstandigheden.

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke en algemene situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

2.2 Verzoeker beroept zich op een schending van de formele alsook de materiële motiveringsplicht, zoals uiteengezet in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verder verwijst verweerder naar de motivatie van de beslissing tot weigering van herinschrijving van 18 oktober 2021.

In deze beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“De verblijfsvergunning van betrokkene is verstrekt sedert 09.06.2020. Op 27.07.2021 heeft hij zich aangeboden bij de gemeentelijke autoriteiten om in het bezit gesteld te worden van een nieuwe verblijfskaart.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling wiens verblijfstitel al meer dan drie maanden verstrekt is, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Betrokkene werd door de stad Gent uitgenodigd bewijzen van zijn aanwezigheid voor te leggen, maar hij zou verklaard hebben deze niet te kunnen voorleggen. Op 08.06.2021 werd betrokkene tegengehouden aan de grens. Betrokkene verklaarde aan de politie die dag dat “hij België verlaten heeft in ergens in 2019”. Dit lijkt ook te kloppen, gelet op de Brusselse uitreisstempel dd. 27.09.2019.

Betrokkene reisde dus vervolgens België terug in op 08.06.2021. Betrokkene is geen houder van het duurzaam verblijfsrecht noch heeft hij ooit een bijlage 22 daartoe ingediend.

Betrokkene heeft zodoende het Rijk langer dan de bij wet bepaalde termijn verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel en gelet op betrokkenes eigen verklaringen die worden gestaafd met stempels in zijn paspoort, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden."

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de tevens aangehaalde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met zijn familieleven. Volgens verzoeker houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voor verweerder de verplichting in om een individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker te voeren. Dit kan volgens hem enkel een nuttig effect hebben indien hij in staat wordt gesteld om zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken. Verzoeker besluit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder voldoende kennis heeft van de persoonlijke en algemene situatie van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet leggen een onderzoeksplicht op naar onder meer het gezinsleven, het hoger belang van de kinderen en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

"Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake een medische problematiek te bestaan die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleven: uit het dossier blijkt dat betrokkene langer dan een jaar is weggeweest uit het Rijk. De meest recente periode waarin betrokkenes aanwezigheid wordt betwist is deze van 27.09.2019 tot 08.06.2021. Indien betrokkene nog zo recentelijk en voor zo'n lange periode elders heeft verbleven / heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien betrokkene zijn aanwezigheid niet kan aantonen in het Rijk, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familieleven wordt geschonden. Kennelijk heeft hij dit eventuele gezins- en familieleven in België niet ononderbroken verdergezet. Hij is uit de echt gescheiden met zijn voormalige echtgenote, en hij geeft bovendien zelf aan contacten te willen herstellen met zijn in het Rijk verblijvende kinderen, hetgeen impliceert dat hij geen gezinsleven meer met hen beleefde. Derhalve is een (al dan niet tijdelijke) onderbreking van enig gezinsleven in België naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat weldegelijk rekening is gehouden met het familie- en gezinsleven van verzoeker in België. Verweerder stelt dat verzoeker uit de echt is gescheiden met zijn voormalige echtgenote en geen gezinsleven meer beleeft met zijn kinderen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn familie- en gezinsleven, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat daar wel rekening mee is gehouden. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, volstaat niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker verwijst hierbij eveneens naar artikel 8 van het EVRM en naar artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, hetgeen het recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven waarborgt.

De Raad dient aldus te onderzoeken of deze beoordeling een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent echter slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkiye (GK), § 93).

In casu betoogt verzoeker dat er geen sprake kan zijn van enige twijfel over de familiebanden die hij heeft met zijn drie minderjarige zonen. Hij stelt dat het vanuit Albanië onmogelijk is om de band met zijn kinderen te verstevigen. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan het feit dat het bestaan van

een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM door de gemachtigde wordt betwist. De bestreden beslissing stelt immers dat verzoeker meer dan een jaar is weggeweest uit het Rijk. Hij heeft zijn eventuele gezins- en familieleden niet ononderbroken verdergezet en verzoeker geeft aan de contacten met zijn kinderen te willen herstellen, hetgeen impliceert dat hij met hen geen gezinsleven meer beleeft.

De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij tussen 27 september 2019 en 8 juni 2021 in België aanwezig was. Daarnaast laat verzoeker na op enige wijze aan te tonen dat hij nog steeds een gezinsleven onderhoudt met zijn zonen die in België verblijven. Voorts verklaart verzoeker dat het vanuit het buitenland onmogelijk is om de band met zijn zonen te verstevigen, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker vanuit het buitenland geen gezinsleven met zijn kinderen kan onderhouden. Mede gelet op de lange periode van afwezigheid en de verklaringen van verzoeker, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker geen gezinsleven meer beleefde met zijn kinderen. Rekening houdend met deze elementen, kan niet worden voorgehouden dat er tussen verzoeker en zijn kinderen nog effectief beleefde hechte persoonlijke banden bestaan. Bijgevolg heeft de gemachtigde correct gemotiveerd dat verzoeker geen gezinsleven meer beleeft met zijn kinderen in België. De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker werpt vervolgens een schending van het hoorrecht op.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet onverkort geldt. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van verzoeker de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

In casu betoogt verzoeker dat hij, indien hij wel zou zijn gehoord, verweerder op de hoogte had kunnen stellen van de omstandigheid dat hij vader is van drie minderjarige Belgische kinderen. Verzoeker slaagt er met dit betoog niet in aan te tonen dat deze informatie enige bijkomende invloed zou hebben gehad op de bestreden beslissing, nu uit de voorgaande bespreking duidelijk blijkt dat verweerder reeds op de hoogte is van het feit dat verzoeker drie minderjarige Belgische kinderen heeft. Dit wordt bovendien door verzoeker zelf bevestigd in zijn verzoekschrift waar hij stelt *“uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat verweerder op de hoogte was van de Belgische drie minderjarige kinderen van verzoeker alsook van de woning die cliënt hier zou hebben”*. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt daarnaast dat verweerder rekening moet houden met het eigendomsrecht dat hij heeft ten aanzien van de gezinswoning. Verzoeker stelt dat hij *“een regeling”* wenst te treffen met betrekking tot deze woning, hetgeen volgens hem niet mogelijk is vanuit Albanië.

Verzoeker slaagt er met zulk algemeen betoog echter niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is. Enerzijds heeft de bestreden beslissing geenszins tot gevolg dat verzoekers eigendomsrecht wordt geschonden en anderzijds laat verzoeker na te duiden waarom hij zijn eigendomsrecht aangaande deze woning niet zou kunnen uitoefenen vanuit Albanië. Bovendien houdt het hebben van een onroerend goed in België geenszins in dat men ook automatisch tot een verblijf in België wordt gemachtigd.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing slechts een gestereotypeerde motivering bevat waarmee hij geen genoegen kan nemen. Verweerder had volgens hem immers eerst een individueel onderzoek moeten voeren.

Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking dat verweerder weldegelijk een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoeker.

Tenslotte werpt verzoeker een schending op van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. De keuze die verweerder in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe hij tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de bespreking van de voorgaande middelonderdelen is reeds gebleken dat verweerder in alle redelijkheid en zorgvuldigheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat deze beslissing op kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze is genomen. Een schending van het zorgvuldigheids- of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN